Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 20. julija 2017 *

„Predhodno odločanje – Zavarovanje civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil – Direktiva 72/166/EGS – Člen 3(1) – Druga direktiva 84/5/EGS – Člen 2(1) – Zavarovalna pogodba, sklenjena na podlagi lažnih izjav o lastništvu motornega vozila in identiteti njegovega običajnega voznika – Zavarovanec – Neobstoj ekonomskega interesa za sklenitev te pogodbe – Absolutna ničnost zavarovalne pogodbe – Uveljavljanje proti oškodovancem“

V zadevi C-287/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče, Portugalska) z odločbo z dne 4. maja 2016, ki je na Sodišče prispela 23. maja 2016, v postopku

Fidelidade-Companhia de Seguros SA

proti

Caisse Suisse de Compensation,

Fundo de Garantia Automóvel,

Sandri Cristini Crystello Pinto Moreira Pereira,

Sandri Manueli Teixeira Gomes Seemann,

Catarini Ferreira Seemann,

Joséju Batisti Pereiri,

Teresi Rosi Teixeira,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, A. Arabadjiev (poročevalec) in C.G. Fernlund, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: portugalščina.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za portugalsko vlado L. Inez Fernandes, M. Figueiredo in M. Rebelo, agenti,

– za Evropsko komisijo P. Costa de Oliveira in K.-Ph. Wojcik, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 3(1) Direktive Sveta z dne 24. aprila 1972 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil in o izvajanju obveznosti zavarovanja takšne odgovornosti (72/166/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 10; v nadaljevanju: Prva direktiva), člena 2(1) Druge direktive Sveta z dne 30. decembra 1983 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil (84/5/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 7, str. 3; v nadaljevanju: Druga direktiva) ter člena 1 Tretje direktive Sveta z dne 14. maja 1990 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil (90/232/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 249, v nadaljevanju: Tretja direktiva).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Fidelidade-Companhia de Seguros SA ter družbo Caisse Suisse de Compensation, skladom Fundo de Garantia Automóvel (zavarovalni sklad za motorna vozila), Sandro Cristino Crystello Pinto Moreira Pereira, Sandro Manuelo Teixeira Gomes Seemann, Catarino Ferreira Seemann, Joséjem Batisto Pereiro in Tereso Roso Teixeira glede skladnosti nacionalne zakonodaje, v skladu s katero je zavarovalna pogodba absolutno nična zaradi lažnih izjav o lastništvu motornega vozila in o identiteti njegovega običajnega voznika, z zgoraj navedenimi določbami.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 3(1) Prve direktive določa:

„Vsaka država članica […] sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da je civilna odgovornost pri uporabi vozil, ki so običajno na njenem ozemlju, krita z zavarovanjem. Na podlagi teh ukrepov se določi kritje obveznosti in pogoji kritja.“

4 V šesti in sedmi uvodni izjavi Druge direktive je navedeno:

„ker je treba pripraviti določbo za organ, ki bo jamčil, da oškodovanec ne bo ostal brez odškodnine, če bo nesrečo povzročilo nezavarovano ali neznano vozilo; ker je pomembno, da se brez spreminjanja določb, ki jih uporabljajo države članice v zvezi [s] subsidiarno ali nesubsidiarno naravo odškodnine, ki jo plača ta organ, in pravil, ki se uporabljajo v zvezi s prenosom odškodninskih pravic, zagotovi, da se lahko oškodovanec take nesreče obrne neposredno na ta organ kot na prvo točko za stike; ker je treba dati državam članicam možnost, da uporabijo določene omejene izjeme v zvezi s plačilom odškodnin s strani tega organa in zagotovijo, da se lahko odškodnina za materialno škodo, ki jo povzroči neznano vozilo, omeji ali izključi zaradi nevarnosti goljufije;

ker je v interesu oškodovancev, da se učinki nekaterih izključitvenih določb omejijo na odnos med zavarovateljem in osebo, odgovorno za nesrečo; ker lahko v primeru ukradenih ali s silo pridobljenih vozil države članice seveda določijo, da to odškodnino plača zgoraj omenjeni organ;“

5 Člen 1(4) Druge direktive določa, da vsaka država članica ustanovi ali pooblasti organ z nalogo zagotavljanja odškodnine najmanj do mejnih vrednosti zavarovalne obveznosti za materialno škodo ali telesne poškodbe, ki jih povzroči neznano vozilo ali nezavarovano vozilo (v nadaljevanju: nacionalni organ). Tretji pododstavek navedene določbe določa:

„[…] [D]ržave članice [lahko] izključijo plačilo odškodnine s strani tega organa osebam, ki so prostovoljno vstopile v vozilo, ki je povzročilo materialno škodo ali telesno poškodbo, če lahko organ dokaže, da so vedele, da je nezavarovano.“

6 Člen 2(1) Druge direktive določa:

„Vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da se vsi zakonski predpisi ali pogodbene določbe, ki jih vsebuje zavarovalna polica, izdana v skladu s členom 3(1) [Prve direktive], ki izključujejo iz zavarovanja uporabo ali vožnjo:

– oseb, ki za to nimajo izrecnega ali implicitnega dovoljenja,

– ali

– oseb, ki nimajo vozniškega dovoljenja za vožnjo takega vozila,

– ali

– oseb, ki kršijo zakonske tehnične zahteve v zvezi s stanjem in varnostjo tega vozila,

za namene člena 3(1) [Prve direktive] štejejo za neveljavne v zvezi z odškodninskimi zahtevki tretjih oseb, ki so bili oškodovanci nesreče.

Vendar se lahko predpis ali določba iz prve alinee uveljavlja proti osebam, ki so prostovoljno vstopile v vozilo, ki je povzročilo materialno škodo ali telesno poškodbo, če lahko zavarovatelj dokaže, da so vedele, da je bilo vozilo ukradeno.

[…]“

7 V četrti uvodni izjavi Tretje direktive je navedeno:

„ker je treba oškodovancem iz prometnih nesreč zagotoviti primerljivo obravnavanje ne glede na to, kje v Skupnosti se nesreča zgodi;“

8 Člen 1, prvi odstavek, te direktive določa:

„Brez vpliva na drugi pododstavek člena 2(1) [Druge direktive] zavarovanje iz člena 3(1) [Prve direktive] krije odgovornost za telesne poškodbe vseh potnikov razen voznika, do katerih bi prišlo pri uporabi motornega vozila.“

Portugalsko pravo

9 Prva direktiva je bila v portugalsko pravo prenesena z Decreto-Lei št. 522/85 – Seguro Obrigatório de Responsabilidade Civil Automóvel (uredba-zakon št. 522/85 o obveznem zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil) z dne 31. decembra 1985. Ta uredba-zakon, kakor je bila spremenjena z Decreto-Lei no 72-A/2003 – Lei do Seguro Obrigatório (uredba-zakon št. 72-A/2003 – zakon o obveznem zavarovanju) z dne 14. aprila 2003, ki je veljala v času dejanskega stanja iz spora o glavni stvari (v nadaljevanju: uredba-zakon št. 522/85), v členu 1(1) določa obveznost zavarovanje cestnega motornega vozila:

„Vsakdo, ki je lahko civilno odgovoren za povračilo premoženjske in nepremoženjske škode zaradi telesne poškodbe ali materialne škode, ki jo tretjim osebam povzroči s cestnim motornim vozilom, njegovim priklopnikom ali polpriklopnikom, mora biti, zato da so ta vozila lahko udeležena v cestnem prometu, za to odgovornost zavarovan v skladu z določbami te uredbe-zakona.“

10 Člen 2 uredbe-zakona št. 522/85 o osebah, ki so zavezane k zavarovanju, določa:

„1. Obveznost zavarovanja ima lastnik vozila, razen v primerih užitka, prodaje s pridržkom lastninske pravice in ureditve finančnega najema, v katerih navedeno obveznost nosijo užitkar, pridobitelj in najemnik.

2. Če zavarovalno pogodbo, ki ustreza določbam te uredbe-zakona, v zvezi z vozilom sklene druga oseba, se šteje, da je, dokler pogodba učinkuje, obveznost oseb, ki so navedene v prejšnji točki, izpolnjena.

[…]“

11 Člen 14 te uredbe-zakona o možnosti uveljavljanja izjem proti oškodovancem določa:

„Poleg izključitev ali ničnostnih razlogov, ki so določeni v tej uredbi-zakonu, lahko zavarovalnica proti oškodovancem uveljavlja prenehanje pogodbe v skladu s členom 13(1) oziroma razdrtje ali ničnost te pogodbe v skladu z veljavnimi predpisi le, če je do njih prišlo pred škodnim dogodkom.“

12 Portugalski trgovinski zakonik obravnava zavarovanja v poglavju XV. Člena 428 in 429 iz tega poglavja določata:

„Člen 428 Račun, za katerega je mogoče skleniti zavarovanje

Zavarovanje je mogoče skleniti za svoj ali tuj račun.

1. Če tisti, za katerega ali v imenu katerega je bilo sklenjeno zavarovanje, nima interesa glede zavarovane stvari, je zavarovanje ničnо.

2. Če v zavarovalni polici ni navedeno, da je zavarovanje sklenjeno za tuj račun, se šteje, da je sklenjeno za račun tistega, ki sklepa zavarovanje.

[…]

Člen 429 Ničnost zavarovanja zaradi nepravilnosti ali opustitve navedb

Če zavarovanec ali tisti, ki sklepa zavarovanje, poda nepravilno izjavo ali namerno opusti navedbo njemu znanih dejstev ali okoliščin, ki lahko vplivajo na obstoj pogodbe ali njene pogoje, je zavarovanje ničnо.

Edini odstavek. Če je oseba podala navedbe v slabi veri, lahko zavarovalnica zahteva premijo.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

13 Prometna nesreča, v kateri sta bila udeležena motorno vozilo, ki ga je vozil J. Teixeira Pereira in je bil last S. C. Crystello Pinto Moreira Pereira, ter motorno kolo, ki ga je vozil njegov lastnik, E. Seemann, se je zgodila 20. maja 2004. V nesreči sta umrla oba voznika vozil.

14 Družba Caisse Suisse de Compensation je 11. januarja 2010 vložila tožbo zoper zavarovalni sklad za motorna vozila in S. C. Crystello Pinto Moreira Pereira, s katero je zahtevala vračilo zneska v višini 285.980,54 EUR, ki je bil plačan družinskim članom njenega zavarovanca E. Seemanna.

15 Toženi stranki sta se sklicevali na izjemo v zvezi z neobstojem pasivne legitimacije, ker je na dan nesreče veljala zavarovalna pogodba, sklenjena z družbo, ki se zdaj imenuje Fidelidade – Companhia de Seguros (v nadaljevanju: zavarovalnica), ki je krila civilno odgovornosti za motorno vozilo. Zavarovalnica, ki je bila pozvana, naj se udeleži postopka, je navedla, da pogodba o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil ni veljavna, ker je sklenitelj zavarovanja ob sklenitvi pogodbe lažno izjavil, da je lastnik vozila in njegov običajni voznik.

16 Prvostopenjsko sodišče je v sodbi razsodilo, da zavarovalna pogodba ni veljavna in da je to neveljavnost mogoče uveljavljati proti oškodovancem. Tribunal da Relação do Porto (pritožbeno sodišče v Portu, Portugalska) je pri odločanju o pritožbi razsodilo, da ta pogodba ni veljavna, vendar te neveljavnosti ni mogoče uveljavljati proti oškodovancem. Zavarovalnica je zoper sodbo Tribunal da Relação do Porto (pritožbeno sodišče v Portu) vložila revizijo pri Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče, Portugalska) in se sklicevala na absolutno ničnost zavarovalne pogodbe in na možnost uveljavljanja te ničnosti proti oškodovancu E. Seemannu in družbi Caisse Suisse de Compensation.

17 Predložitveno sodišče meni, da kar zadeva razlago Prve, Druge in Tretje direktive o avtomobilskem zavarovanju, v zvezi z možnostjo uveljavljanja absolutne ničnosti zavarovalne pogodbe, kakor je določena v členu 428(1) portugalskega trgovinskega zakonika, obstajajo dvomi.

18 Razlaga v sodni praksi Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) namreč ni enotna. V skladu s prvim pristopom je zavarovalna pogodba absolutno nična, če je sklenitelj zavarovanja podal lažno izjavo, da je lastnik in običajni voznik vozila zato, da bi z zavarovalnico sklenil zavarovalno pogodbo o civilni odgovornosti in/ali da bi bila ta sklenjena pod pogoji, ki so za zavarovanca ugodnejši. Absolutna ničnost je utemeljena zlasti na neizpolnjenosti zakonskega pogoja glede „interesa“ sklenitelja zavarovanja, ki se zahteva s členom 428(1) portugalskega trgovinskega zakonika. V skladu s tem pristopom je na podlagi člena 14 uredbe-zakona št. 522/85 absolutno ničnost mogoče uveljavljati proti oškodovancem. Ta pristop upošteva dejstvo, da je oškodovanec še vedno varovan po zavarovalnem skladu za motorna vozila.

19 V skladu z drugim pristopom pomeni možnost, da je pogodbo o obveznem zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil sklenila tretja oseba, neizpolnjenost pogoja v zvezi z „interesom“ sklenitelja zavarovanja. Zato je treba vprašanje razrešiti ob upoštevanju posebne ureditve glede lažnih izjav v okviru sklepanja zavarovalne pogodbe, ki pomeni le relativno ničnost in je proti oškodovancem ni mogoče uveljavljati.

20 V teh okoliščinah je Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče, Portugalska) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali člen 3(1) Prve direktive, člen 2(1) Druge direktive in člen 1 Tretje direktive nasprotujejo nacionalni zakonodaji, v skladu s katero je zavarovalna pogodba absolutno nična zaradi lažnih izjav o lastništvu motornega vozila in o identiteti običajnega voznika, ker je pogodbo sklenila oseba, ki nima

ekonomskega interesa za vožnjo vozila in je bil podan goljufiv namen zadevnih oseb (sklenitelja zavarovanja, lastnika in običajnega voznika vozila), da dosežejo kritje tveganj v prometu, in sicer (i) s sklenitvijo pogodbe, ki je zavarovalnica ne bi sklenila, če bi poznala identiteto sklenitelja zavarovanja; (ii) s plačilom nižje premije od dolgovane zaradi starosti običajnega voznika?“

Vprašanje za predhodno odločanje

21 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3(1) Prve direktive, člen 2(1) Druge direktive in člen 1 Tretje direktive razlagati tako, da nasprotujejo nacionalni ureditvi, v skladu s katero je mogoče v okoliščinah, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, proti oškodovancem uveljavljati ničnost zavarovalne pogodbe o civilni odgovornosti pri uporabi motornih vozil zaradi začetno navedenih lažnih izjav sklenitelja zavarovanja o identiteti lastnika in običajnega voznika vozila ali zaradi okoliščine, da oseba, za katero ali v imenu katere je bila sklenjena zavarovalna pogodba, ni imela ekonomskega interesa za sklenitev pogodbe.

22 Spomniti je treba, da iz preambul Prve in Druge direktive izhaja, da je njun namen po eni strani zagotoviti prosti pretok motornih vozil, ki so običajno na ozemlju Evropske unije, in oseb, ki so v motornih vozilih in po drugi strani to, da bodo oškodovanci nesreč, ki jih povzročijo ta vozila, enako obravnavani ne glede na to, kje v Uniji se je nesreča zgodila (sodba z dne 23. oktobra 2012, Marques Almeida, C-300/10, EU:C:2012:656, točka 26 in navedena sodna praksa).

23 Člen 3(1) Prve direktive, natančneje pojasnjen in dopolnjen z Drugo in Tretjo direktivo, državam članicam nalaga, naj zagotovijo, da je civilna odgovornost pri uporabi vozil, ki so običajno na njenem ozemlju, krita z zavarovanjem, in zlasti določa vrste škode in tretje osebe, ki so bile oškodovane in morajo biti krite s tem zavarovanjem (sodba z dne 1. decembra 2011, Churchill Insurance Company Limited in Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, točka 28).

24 Glede pravic, ki so priznane oškodovancem, člen 3(1) Prve direktive nasprotuje temu, da bi se zavarovalnica za civilno odgovornost pri uporabi motornih vozil lahko sklicevala na zakonske določbe ali pogodbene klavzule, da bi jim zavrnila plačilo odškodnine za škodo, ki je nastala v nesreči, povzročeni z zavarovanim vozilom (sodba z dne 1. decembra 2011, Churchill Insurance Company Limited in Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, točka 33 in navedena sodna praksa).

25 Sodišče je prav tako razsodilo, da člen 2(1), prvi pododstavek, Druge direktive le ponovno navaja to obveznost glede zakonskih določb ali pogodbenih klavzul zavarovalne police iz navedenega člena, ki iz zavarovanja civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil izključuje škodo, ki so jo tretjim osebam zaradi uporabe ali vožnje zavarovanega vozila povzročile osebe, ki nimajo dovoljenja za vožnjo tega vozila, osebe, ki nimajo vozniškega dovoljenja, ali osebe, ki niso izpolnile zakonskih obveznosti tehnične narave glede stanja in varnosti navedenega vozila (sodba z dne 1. decembra 2011, Churchill Insurance Company Limited in Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, točka 34 in navedena sodna praksa).

26 Člen 2(1), drugi pododstavek, Druge direktive z odstopanjem od te obveznosti sicer res določa, da zavarovalnica nekaterim oškodovancem ob upoštevanju položaja, ki so ga sami povzročili, ni dolžna plačati odškodnine, in sicer osebam, ki so prostovoljno vstopile v vozilo, s katerim je bila povzročena škoda, če zavarovalnica lahko dokaže, da so vedele, da je bilo to vozilo ukradeno. Vendar, kot je Sodišče že ugotovilo, je odstopanje od člena 2(1), prvi pododstavek, Druge direktive mogoče le v tem posebnem primeru (sodba z dne 1. decembra 2011, Churchill Insurance Company Limited in Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, točka 35).

27 Zato je treba ugotoviti, da se zavarovalnica na podlagi okoliščine, da je pogodbo sklenila na podlagi opustitev navedb ali lažnih izjav sklenitelja zavarovanja, ne more sklicevati na zakonske določbe o ničnosti pogodbe in to uveljavljati proti oškodovancu, da bi se izognila obveznosti plačila odškodnine za škodo, ki mu je nastala v nesreči z zavarovanim vozilom, iz člena 3(1) Prve direktive.

28 To velja tudi, kadar sklenitelj zavarovanja ni običajni voznik vozila.

29 Sodišče je namreč že razsodilo, da na podlagi okoliščine, da vozilo vozi oseba, ki ni navedena v zavarovalni polici za to vozilo, zlasti ob upoštevanju cilja zaščite oškodovancev prometnih nesreč, ki mu sledijo Prva, Druga in Tretja direktiva, ni mogoče skleniti, da tako vozilo ni zavarovano v smislu člena 1(4), tretji pododstavek, Druge direktive (sodba z dne 1. decembra 2011, Churchill Insurance Company Limited in Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, točka 40).

30 V tem okviru predložitveno sodišče sprašuje Sodišče tudi to, ali se zavarovalnica v primeru veljavne pogodbe o obveznem zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil, da bi se izognila odgovornosti plačila odškodnine oškodovancu v nesreči, ki jo je povzročilo zavarovano vozilo, lahko sklicuje na zakonsko določbo, kot je člen 428(1) portugalskega trgovinskega zakonika, ki določa ničnost zavarovalne pogodbe, kadar oseba, za katero ali v imenu katere je bilo zavarovanje sklenjeno, nima ekonomskega interesa za sklenitev te pogodbe.

31 Ugotoviti je treba, da se to vprašanje nanaša na zakonske pogoje o veljavnosti zavarovalne pogodbe, ki niso urejeni s pravom Unije, ampak s pravom držav članic.

32 Zadnjenavedene pa so vseeno zavezane zagotoviti, da je po nacionalnem pravu veljavna civilna odgovornost krita z zavarovanjem, ki je skladno z določbami treh zgoraj navedenih direktiv. Iz sodne prakse Sodišča je razvidno tudi, da morajo države članice svoje pristojnosti na tem področju izvajati ob spoštovanju prava Unije in da nacionalne določbe, ki urejajo odškodnino za škodo, nastalo v prometnih nesrečah, Prvi, Drugi in Tretji direktivi ne morejo odvzeti polnega učinka (sodba z dne 23. oktobra 2012, Marques Almeida, C-300/10, EU:C:2012:656, točki 30 in 31 in navedena sodna praksa).

33 Pravica do odškodnine oškodovancem v prometnih nesrečah, kot opozarja Evropska komisija, pa je lahko odvisna od pogojev veljavnosti zavarovalne pogodbe, kot sta splošni določbi iz člena 428(1) in 429, prvi odstavek, portugalskega trgovinskega zakonika.

34 S takimi določbami se torej lahko onemogoči plačilo odškodnin oškodovancem in torej poseže v polni učinek navedenih direktiv.

35 Te ugotovitve ni mogoče omajati z možnostjo, da se oškodovancu plača odškodnina iz zavarovalnega sklada za motorna vozila. Plačilo odškodnine s strani takega organa, kot je določen v členu 1(4) Druge direktive, je bilo namreč določeno kot skrajni ukrep, ki velja le v primeru, da je škodo povzročilo vozilo, glede katerega ni bila izpolnjena obveznost zavarovanja iz člena 3(1) Prve direktive, in sicer vozilo, za katero zavarovalna pogodba ni bila sklenjena. Taka omejitev izhaja iz tega, da ta določba, kot je bilo opozorjeno v točki 23 te sodbe, vsaki državi članici nalaga, da ob upoštevanju izjem, določenih v členu 4 Prve direktive, zagotovi, da vsak lastnik ali imetnik vozila, ki je običajno na njenem ozemlju, sklene pogodbo z zavarovalnico zato, da v mejah, ki jih določa pravo Unije, zagotovi izpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz njegove civilne odgovornosti v zvezi z navedenim vozilom (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Csonka in drugi, C-409/11, EU:C:2013:512, točki 30 in 31).

36 Na podlagi okoliščine, da je vozilo vozila oseba, ki ni bila navedena v zavarovalni polici za to vozilo, pa, kot je bilo opozorjeno v točki 29 te sodbe, ni mogoče sklepati, da to ni bilo zavarovano v smislu člena 1(4), tretji pododstavek, Druge direktive.

37 Na podlagi navedenega je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 3(1) Prve direktive in člen 2(1) Druge direktive razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni zakonodaji, v skladu s katero je mogoče v okoliščinah, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, proti oškodovancem uveljavljati ničnost zavarovalne pogodbe za civilno odgovornost pri uporabi motornih vozil zaradi začetno

navedenih lažnih izjav sklenitelja zavarovanja o identiteti lastnika in običajnega voznika zadevnega vozila ali zaradi okoliščine, da oseba, za katero ali v imenu katere je bila sklenjena zavarovalna pogodba, za sklenitev navedene pogodbe ni imela ekonomskega interesa.

Stroški

38 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

Člen 3(1) Direktive Sveta z dne 24. aprila 1972 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil in o izvajanju obveznosti zavarovanja takšne odgovornosti (72/166/EGS) in člen 2(1) Druge direktive Sveta z dne 30. decembra 1983 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil (84/5/EGS) je treba razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni zakonodaji, v skladu s katero je mogoče v okoliščinah, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, proti oškodovancem uveljavljati ničnost zavarovalne pogodbe za civilno odgovornost pri uporabi motornih vozil zaradi začetno navedenih lažnih izjav sklenitelja zavarovanja o identiteti lastnika in običajnega voznika zadevnega vozila ali zaradi okoliščine, da oseba, za katero ali v imenu katere je bila sklenjena zavarovalna pogodba, za sklenitev navedene pogodbe ni imela ekonomskega interesa.

Podpisi